

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 297.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

lem caelestis Regis præcellentiam confes-
sus est, imperium suum recuperavit, quo-
nam pacto temerè nobis, ac non utilitatis
cuiusdam causa, supplicia inferri?

Martiniāno, Maroni, Zosimo,
Eustathio. 295.

Refugit mihi quidem calamus ea scri-
bere, quæ nec scire vellem. Quoniam au-
tem eos quoque, qui ad extremum impro-
bitatis gradum processerunt, ad meliorem
mentem revocare oportet, idcirco scribo,
ac moneo, ut ea perpetrare desinatis, quæ
ipse, ne linguam commaculem, dicere no-
lo: vos autem, haud scio quonam pacto,
facere minimè dubitatis.

Eustathio Presbytero. 296.

Quamvis inopinata prosperitas insolentem,
ut scribis, Zosimū reddiderit, (soler
enim homines, quibus præter omnem ex-
pectationem prosperitas quædam accidit,
in insolentiam ac petulantiam labi:) at tu
tamen patientem ac philosophicum ani-
mum præsta. Sic enim & ipsum ulcisci po-
teris (nihil quippe contumeliosos homi-
nes tam excruciat, quàm eorum, quibus
contumelia inferitur, patiētia) & optimum
apud omnes calculum ferres, & ea, quæ de
te commemorantur, falsa esse demonstra-
bis. Nam qui indignatur & excandescit,
hoc ipso veras esse contumelias ostendit.
Qui autem eas irridet, ac pro nihilo du-
cit perspicuum argumentum præter se
nullius sceleris sibi conscium esse.

Eidem. 297.

Accepi à quibusdam viris, quibus hosti-
li odio mendacium est, veritas autem in
lingua habitat, te, cum tibi à Zosimo cō-
tumeliæ inferūtur, tum quidem patientiā
adhibere, post autem ipsum traducere, at-
que eo nomine criminari, quod cum ipse
feruus sit, atque à feruis genus duxerit, eos

τῶν θεῶν βασιλέως ὁμολογῆσαι
τὸν ἀσύγκριτον, τῆς οἰκείας ἐπελά-
βετο ἀρχῆς. πῶς σὺ νομίζεις ἀπλῶς,
καὶ οὐκ ἔστι κέρδι τι ἐπιφέρεισθαι
ἡμῖν τὰς κολάσεις.

Μαρτινιαῶ, Μάρωνι, Ζωσίμῳ,
Εὐσταθίῳ σςε.

Οὐκ εἶ μὲν μοι χράφειν κάλαμος,
ἄπερ οὐδὲ μαθεῖν ἐβελόμην. ἔπειδὴ
δὲ καὶ καὶ τοῖς εἰς ἀκροατικὴν κα-
κίαν ἐληλακότας ἀνακαλεῖσθαι, χρά-
φω, ὅπως πάσσοσθε, ὡν ἐγὼ μὲν οὐκ
ἂν ἐποιμὶ διὰ τὸ μὴ μοιῦμαι τιὸ
γλώττιαν. αὐτοῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅπως
διχαρᾶ πείσομαι τοιμάτι.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρῳ. σςς.

Εἰ καὶ ἡ ἀπεροσδοκίτος εὐπραγία
ὑβελισθῆν ἀπετέλεσε Ζωσίμον, ὡς γρά-
φας, τὸν πρεσβύτερον, εἰδῆσαι γὰρ
ἄνθρωποι, οἷς ἀδοκίτος μάλιστ' εὐμεεῖα
ἐπιπίπτει, εἰς ὑβελιν χράφειν· ἀλλὰ σὺ
φιλοσοφεῖ. οὐτὰ γὰρ κακῆνον ἀμύ-
νασθαι δυνήσῃ. εἶδεν γὰρ οὕτω κολά-
ζει τοῖς ὑβελιστοῖς, ὡς ἡ τῶν ὑβελισ-
τῶν ἀνεξιχνία, καὶ ἀρίστην ψήφον
παρὰ πᾶσιν ὑποίση, καὶ τὸ λεγόμε-
να ψευδῆ ἐπιδείξει. τὸ γὰρ ἀγανα-
κτεῖν καὶ διαχεράνειν, τὸ ἀληθεῖς εἶναι
τὰς ὑβελεις· τὸ δὲ χαταγέλαν αὐτῶν,
τὸ μὴδὲν συνειδέναι πονηρῶν, σπιδεῖ
εἰς ἐστὶν ἐναργεστάτη.

Τῷ αὐτῷ. σςζ.

Ἐπιθόμην παρ' ἀνδρῶν, οἷς τὸ μὲν
ψεύδης ἐστὶ πολέμιον· ἡ δ' ἀλήθεια
ἐπὶ γλώσσης οἰκεῖ, ὡς ὑβελιστῶν
μὲν παρὰ Ζωσίμου, φιλοσοφεῖς μὲν πα-
ραχρήμα, μετὰ δὲ ταῦτα αὐτὸν ἐπι-
πομπεύεις, παρὰ πᾶσι διχαράζων,
ὡς οἰκίτης ὢν, καὶ ἐξ οἰκίτης φῆς, τὸς
καὶ

καὶ εὐλαβία καὶ εὐγένεια κεκοσμημέ-
νοις λοιδορεῖ. ἀλλ' ὅτι καὶ μνημονεύεις ἐ-
κείνων τῶν ὡς τῶν ἀρχαίων, ἀεὶ
ἵ τοιέτων ἐφημερίαν ἀφόρητος γὰρ ὅτι
ἐσθραγῶν ματιγίας, καὶ ὅτι τὸ εὐσφά-
ταιν παρὰ τὴν ἀξίαν, ἀφορμὴ τῆς χα-
κῆς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται. καὶ
λίαν θαυμάζω, πῶς ὅταν μὴ ἢ παρὰ
τῆς ἡμῶν κορυφῆται, κρατεῖς τῆς ὀρ-
γῆς. ὅτε δὲ δοκῆι λήγειν, ἡπείσασαι. τὸ
μὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὀργαθῆναι τὸν μὴ
πάνυ φιλοσοφῆν ἐσθραδακότα, οὐκ ἀ-
πεικός. τὸ δὲ μετὰ τὸ λῆξαι, ἢ καὶ σβε-
θῆναι τὴν παρὰ, ἀνάπειν ἐαυτῷ τὴν
χάμνον, ἀπεικός. ἢ δ' ἢ μνήμη τῶν λε-
θῆντων ἀνάπει τὸ πῦρ, τὸ πεφιλοσο-
φικέσαι σε μᾶλλον εὐφρανέτω, καὶ ἐν
γαλήνῃ ἀφ' αὐτῆται. ἢ γὰρ π' οὐκ εἶπα
ἀπέτω ἀνοῦσαι, ἀλλὰ τί σοι ἀπέπει εἰ-
πῶν, λογισαθῆ δὲ ἕως αἰ εἰς. μὴ τοί-
νω οὐκ εἶπα φιλοσοφῶν, σαυτῶν καθύ-
βριζε, μηδὲ τὸν βίον οὐκ εἶπα οὐκ εἶπα
δῶν, τὴν σαυτῶν γλώτταν μοι λέγετε
ὡς οὐκ εἶπα, ἀλλ' εἰς τέλος φιλοσοφῆ-
τῆτο γὰρ σοι μὲλλον κλέος γενήσεται.

Zosimo presbytero. 298.

Διὰ ἀλγῶν τῶν ψυχῆν, ὅτι οὐδὲν ὡς
τὰ χεῖρα ὄρων, τυφλώθεις ὡς
τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅτι ὡς οὐκ εἶπα πλάσ-
ματων ἐραστῆς ὡν, ἐπιχαρινοτέρων ἀδικη-
μάτων ἀνεφάνης εὐρετής. εἰ τοίνυν καὶ
μέλῳ τῆς, καὶ σαυτῶν δίκης ἐλευθερώ-
σαι βάλει, θάπτην μεταβαλῆ, εὐ εἰδώς,
ὅτι ὅς αἰ ἀμύητος καὶ ἀτέλετος ἀρετῆς
ἐν τῷ βίῳ ἀπάρη, ἐν πνεύματι κείσεται. ὁ δὲ
τετελεσμένος τε καὶ κεκαθαρισμένος ἐ-
κείσε ἀφ' ἑκείνου, μετὰ τῆς θείαν δωά-
μεων χρεῦσαι.

Theodosio scholastico. 299.

Αἱ ἱεραὶ γραφαὶ, ἢ πλάγιαν καὶ ἀμφί-
βολοι ἀλλ' ὀρθὴν καὶ λαμπρὰν, καὶ ἀραρυῖαν

tamen, qui pietate ac nobilitate insignes
& ornati sunt, conuitiis afficiat. Deinde
etiam ea commemorare, quæ de huiusmodi
hominibus à præcis vitis dicta sunt, nimirum
intolerabilem esse seruum prosperis rerum
successibus utentem: & immeritum felicitatem
væcordibus ac stolidis malè sen-
tiendi occasionem præbere. Ac vehementer
miror, qui fiat, ut cum furoris rogi in
altum attollitur, iram imperio teneas, cum
autem sopiri videretur, ipse supereris. Nam
quod initio irascatur, qui patiens præ-
stare non admodum studuit, haud mirum
atque absurdum est. At post sopitum, aut
etiam extinctum incendium, fornacem sibi
ipsi accendere, præposterum sanè atque
inconcinnum fuerit. Quod si eorum, quæ
ille dixerit, recordatio ignem excitat, fac
patientia ea, quam præstitisti, magis te ob-
lectet, atque in tranquillitate conferuet.
Non enim quid illum audire, sed quid te
loqui deceat cum animo tuo reputate de-
bes. Quocirca noli committere, ut, dum
cum eo rixaris, tibi ipsi contumeliæ notam
inuras, ac dum ipsius vitam traducis, lin-
gua tua contaminetur, verum ad extremum
usque philosophare. Hoc enim tibi infi-
nitam gloriam allaturum est.

Zosimo Presbytero. 298.

Magno animi dolore afficior, te cum ad
pessima quam acutè cernas, ad virtutem
caligare: & cum teterrimorum scelerum
amans & studiosus sis, nouorum adhuc cri-
minum inuentorem extitisse. Quocirca si
& me mœrore, & te cruciatu liberare vis,
ratione vitæ statum commuta, illud pro
certo habens, quod qui virtutis sacris mi-
nimè initiatus hinc excesserit, in flammis
iacebit: qui autem omnibus virtutum nu-
meris perfectus ac repurgatus ad alterum
zum venerit, vna cum diuinis ac cælesti-
bus virtutibus choros ager.

Theodosio Scholastico. 299.

Sacrosanctæ Scripturæ non obliquam &
dubiam, sed rectam & luculentam, atque